

PLANTILLA per escriure EL RELAT- Premi LLEGIM CIÈNCIA (PLC) - Curs 2017/18

Novel·la: ECHENOZ, Jean. *Llampecs*. Raig Verd, 2016.

UVic-PLC - <http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>

Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

L'estudiantat ha d'escriure el relat segons les premisses: utilitzar aquesta plantilla, amb lletra Calibri 11, interlineat senzill o simple i un màxim de 500 paraules (Només pot ocupar aquesta pàgina).

ESCRIURE el que es demana a continuació:

Pseudònim: El professor

Centre de secundària i localitat: Vedruna Ripoll

Nom del professorat: Maria Josep Fernández/Dolors Riu/Xavier Rudé

Data: 22 de gener de 2018

Escriu el relat:

A en Gregor només li queden els coloms. Ja no té més estima per cap altre ésser viu. Són els únics que, després de tots aquests anys, el segueixen apreciats; això sí, nota certa incomoditat i decepció quan es posa a pensar que podria haver-hi més coloms a la plaça, si no fos perquè alguns han anat a parar al seu plat. Aquest sentiment sempre el contraposava al fet d'haver salvat moltes vides, però aquest cop una cosa l'ha inquietat just ara quan ell s'ha despertat.

Només posar un peu en la catifa, en Gregor s'ha sentit marejat i, acte seguit, ha notat un dolor agut al pit, que ha fet impossible que es pogués posar bé dempeus; la seva esquena s'ha recolzat en aquella paret de gotejat blanc, brut del desgast que mai li havia agradat.

Intenta demanar ajuda, però té la mandíbula paralitzada; així que decideix despreocupar-se, relaxar-se i observar aquella obra de taxidèmia, que fa temps no era quatre plomes ben ficades amb ulls de vidre. Anys enrere, aquella coloma era el seu arquetip de passió, una possessió que prevalia per sobre de la majoria de les coses. "Possessió", aquesta paraula se li ha quedat gravada a la ment, li ha creat una espècie de "mantra", ha generat un canvi radical que li ha fet veure d'una manera diferent el seu vincle amb aquell ocell colúmbid. Ha acabat amb la conclusió que en Gregor, en realitat, mai havia demostrat un vertader amor cap a ella.

En Gregor ja ha assumit la seva pròpia mort, no tardarà gaire, però mentre no arriba s'ha replantejat el que ell sempre havia considerat amor pur. S'ha adonat que va tenir impulsos que el van fer egoista i ambiciós, aspectes que ell va estar evitant al llarg de tota la seva vida i, en el moment en què els va tenir en la pròpia pell, va ignorar. El vertader, l'amor que sempre hauria d'haver buscat, és el que li garantia llibertat al pobre animal, el d'apreciar les coses enlloc de posseir-les.

Mentre la seva vista es cansa i nota com tot el seu cos es va debilitant progressivament, es consciencia sobre l'egoisme que té l'ésser humà, es penedeix de no haver-li pogut donar aquella llibertat que tant necessitava.

Ha intentat creure's que aquella història no era tan important en relació al que ell havia fet al llarg de la seva vida, s'ha recordat del llegat que ha deixat a la humanitat: des del corrent altern a la bobina Tesla. Sap que li ha donat profit a la seva existència, que la seva contribució no ha estat minúscula.

El seu cos ja no aguanta més, amb la mà amanyaga la manta del llit i enfoca la seva visió al cos dissecat d'aquella inquietant coloma. Li cau una llàgrima i comença a respirar més lenta i profundament i, amb molt d'esforç, fa una última alenada en forma de murmuri:

"El present és vostre, però el futur és meu"